

ГЕОРГИ КОНОВСКИ КОШМАРИ

chitanka.info

Написах разказ. Фантастичен разказ. Голяма измишльотина, но с малко реализъм. Или поне с възможна действителност в него. Или — може би — доста свободна фантазия. А тя при мен е като кола без спирачки и със свободно кормило. Тръгва без да въртнеш ключа, завива, където си ще, спира, когато си поиска. Ако изобщо спре...

Написах го, пратих го в един сайт и зачаках резултатите. А те бяха очаквано хубави. Отзиви, отзиви... И все насърчителни. Харесаха го хората...

После звънна телефонът. Обадилият се представи като собственик на голямо издателство. Чул за разказа от племенника си, надникнал в сайта, прочел и други мои истории и ми предлага веднага да издаде първия сборник с творенията ми. Като логично след него е готов да подготви и пусне поне още два. А едновременно вече е наел преводачи, за да предложи книгата по света. И бил готов да преговаря с познат нему голям продуцент от Холивуд. За правата на бъдещия филм. Пък сценария аз ли ще пиша, ще включат някои знаменити професионалисти ли — тепърва ще решаваме...

Само да се съглася...

Замислих се. Но телефона не изпусках. Издателят каза да не затварям — изглежда го беше страх друг да не предложи повече, затова да помисля и да взема решение...

Почти се бях съгласил, когато усетих, че нещо ме дразни. Ритмично, последователно, като палки по барабан, блъскаше около мен...

Да му се не видяло...

Отворих очи. Луксозната ни пещера беше вече обляна от дневната светлина. Двете млекопитаещи, които чистеха сутрин, тихичко размахваха големите харманни метли. Друго събираше в чувалче останките от вечерята — парчета от трупове. Отпред някакви се катереха по склона над пещерата и си мърмореха неясни слова за звезди и покриви...

Да му се не видяло... Ама наистина прекалихме снощи. Слонът беше вкусен, но деликатесите — пресни крокодилчета, май бяха прекалено живи, та сега едното се опитваше да отвори устата ми, блъскайки по зъбите.

Преглътнах го...

И се заклетх — повече няма да прекалявам с бамбуковия екстракт и крокодилчетата. Я какви кошмари сънувах... Аз — млекопитаещо, моля ви се... Че и съчинител на някакви измишльотини... Позорна дейност, предоставена само на наказани млекопитаещи. Да съчиняват, докато им писне и избръмчат. Да знаят, че изгонването от реалния свят е най-тежкото наказание...

Надигнах се, размахвах тежката опашка, озъбих се над издълбания камък с вода. Красив динозавър — блестящи червени очи, силни задни лапи, малки елегантни предни, бляскава люспеста кожа... Не като ония розови, крехки, грозни същества с висяща около главата козина... Абе, как така млекопитаещо...

Потупах с тежките лапи пода. Ноктите бяха наред — е, като изключим малко кръвчица, останала от вечерята. Опашката вирнах бодро, люспите гордо блеснаха в измрудено-зеленикаво...

Малей, наистина съм прекалил... Да се видя в образа на млекопитаещо... И то от най-низшите и вредните... Трябвало е да прочистим рода им още когато сме ги селектирали преди милиони години. За какво са ни разказвачи и певци? Готвачите и келнерите стигат...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.